

befinner sig i olika medlemsstater/tredjeländer?

3. I vilken av de tre EU-medlemsstaterna ska då, mot bakgrund av svaret på de första två frågorna, mervärdesskatt på tillhandahållandet av tjänster deklarerars respektive betalas in?
4. Utgör mervärdesskattedirektivet och principen om förbud mot dubbelbeskattning hinder för en nationell skattelagstiftning som artikel 307 i legea nr. 227/2015 (lag nr 227/2015), vilken innebär följande:
  - A) De nationella skattemyndigheterna i tillhandahållarens stat kan kvalificera gränsöverskridande tjänster som tillhandahålls av en beskattningsbar person i en EU-medlemsstat (P1 – videochattstudio), vilka utgörs av tillhandahållande (överlåtelse) av digitalt innehåll som det som är aktuellt i det nationella målet till en beskattningsbar person i en annan medlemsstat (P2) via en onlineplattform för direktströmning som är belägen i en annan stat (P3), som tjänster i anknytning till tillhandahållandet av tillträde till ett underhållningsmässigt arrangemang i den mening som avses i artikel 53 i mervärdesskattedirektivet, med den följden att mervärdesskatt på dessa tjänster ska tas ut i och betalas in till statskassan i den stat där tillhandahållaren har sitt huvudsäte, medan skattemyndigheterna i den stat där mottagaren av tjänsterna är etablerad (P2) vid en tidigare tidpunkt genom ett beskattningsbeslut som har blivit slutgiltigt, eftersom det inte har överklagats vid domstol har kvalificerat motsvarande tjänster som gemenskapsinterna tillhandahållanden av tjänster som omfattas av den allmänna regeln i artikel 44 i mervärdesskattedirektivet. För skattemyndigheterna i en stat, som vid en senare tidpunkt handlägger ett ärende eller fattar ett beslut ex officio, göra en annan rättslig kvalificering av gränsöverskridande tjänster som är föremål för en skattekontroll i denna stat än den rättsliga kvalificering som skattemyndigheterna i en annan stat, som ursprungligen har behandlat ett ärende eller fattat ett beslut ex officio, redan har gjort av dessa tjänster genom ett beskattningsbeslut som har blivit slutgiltigt, eftersom det inte har överklagats vid domstol, vilket innebär dubbelt påförande av mervärdesskatt, eller är de skattemyndigheter som vid en senare tidpunkt handlägger ett ärende eller fattar ett beslut ex officio bundna av den rättsliga kvalificering av de aktuella gränsöverskridande tjänsterna som har gjorts av de skattemyndigheter som ursprungligen har behandlat ett ärende eller fattat ett beslut ex officio, när denna kvalificering har blivit slutgiltig, eftersom den inte har överklagats och [därför] inte längre kan ändras?
  - B) Vilken plats ska då i en situation som den förevarande, mot bakgrund av svaret på ovanstående frågor, anses vara platsen för tillhandahållande av tjänster enligt mervärdesskattedirektivet och principen om förbud mot dubbelbeskattning?

⁽¹⁾ EUT L 347, 2006, s. 1.

⁽²⁾ Rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (omarbetning) (EUT L 77, 2011, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Curtea de Apel Ploiești (Rumänien) den 10 februari 2023 – brottmål mot C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P., B.I.I.

(Mål C-74/23, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. Serviciul Teritorial Brașov)

(2023/C 205/26)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Curtea de Apel Ploiești

Klagande:

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov

Tilltalade:

C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P., B.I.I.

Part som framställt enskilt anspråk:

Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov

Berörda personer:

C. M., C. A., C. Al.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 2 FEU, artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel[.3] FEU, jämförda med artikel 325.1 FEUF, artikel 2.1 i PIF-konventionen⁽¹⁾, artiklarna 2 och 12 i PIF-direktivet⁽²⁾ samt med direktiv 2004/18/EG om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggtreprenader, varor och tjänster, med hänvisning till principen om effektiva och avskräckande påföljder vid allvarliga bedrägerier som riktar sig mot Europeiska unionens finansiella intressen⁽³⁾ och, enligt kommissionens beslut 2006/928/EG⁽⁴⁾, med hänvisning till artikel 49.1 sista meningen i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att de utgör hinder för en sådan rättslig situation som den som är aktuell i det nationella målet, i vilket de tilltalade har yrkat att principen om mildare strafflag ska tillämpas, i ett sammanhang där den nationella konstitutionsdomstolen i ett beslut har förklarat att en lagtext om avbrytande av preskriptionstiden för straffrättsligt ansvar på grund av brott är konstitutionsstridig (beslut från 2022) med beaktande av lagstiftarens passivitet, vilken underlåtit att ingripa för att anpassa lagtexten till ett annat beslut av samma konstitutionsdomstol, vilket meddelades fyra år före det sistnämnda beslutet (beslut från 2018) – under vilken period de ordinarie domstolarnas praxis, som utvecklats genom tillämpning av det förstnämnda beslutet, redan hade befästs i den mening att lagtexten kvarstod, i den form som konstitutionsdomstolen avsåg med sitt första beslut – vilket i praktiken fick till följd att preskriptionstiden för alla brott för vilka en lagakraftvunnen fällande dom inte hade meddelats före det första beslutet av konstitutionsdomstolen halverades och att det aktuella brottmålet mot de tilltalade följaktligen avskrevs?
- 2) Ska artikel 2 FEU om värdena rättsstaten och respekt för de mänskliga rättigheterna i ett samhälle som kännetecknas av rättvisa och artikel 4[.3] FEU om principen om lojalt samarbete mellan unionen och medlemsstaterna, i enlighet med kommissionens beslut 2006/928/EG vad beträffar ansträngningarna för att säkerställa effektivitet i det rumänska rättsväsendet, med hänvisning till artikel 49[.1] sista meningen i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken stadfästs principen om mildare strafflag, i förhållande till hela det nationella rättsväsendet, tolkas så, att de utgör hinder för en sådan rättslig situation som den som är aktuell i det nationella målet, i vilket de tilltalade har yrkat att principen om mildare strafflag ska tillämpas, i ett sammanhang där den nationella konstitutionsdomstolen i ett beslut har förklarat att en lagtext om avbrytande av preskriptionstiden för straffrättsligt ansvar på grund av brott är konstitutionsstridig (beslut från 2022) med beaktande av lagstiftarens passivitet, vilken underlåtit att ingripa för att anpassa lagtexten till ett annat beslut av samma konstitutionsdomstol, vilket meddelades fyra år före det sistnämnda beslutet (beslut från 2018) – under vilken period de ordinarie domstolarnas praxis, som utvecklats genom tillämpning av det förstnämnda beslutet, redan hade befästs i den mening att lagtexten kvarstod, i den form som konstitutionsdomstolen avsåg med sitt första beslut – vilket i praktiken fick till följd att preskriptionstiden för alla brott för vilka en lagakraftvunnen fällande dom inte hade meddelats före det första beslutet av konstitutionsdomstolen halverades och att det aktuella brottmålet mot de tilltalade följaktligen avskrevs?
- 3) Om svaret blir jakande, och bara om en med unionsrätten förenlig tolkning inte är möjlig: Ska principen om unionsrättens företräde tolkas så, att den utgör hinder för nationella bestämmelser eller en nationell praxis som innebär att de ordinarie nationella domstolarna är bundna av den nationella konstitutionsdomstolens beslut och av den nationella högsta domstolens bindande beslut och därför inte på eget initiativ kan avstå från att tillämpa rättspraxis enligt sådana beslut utan att begä en disciplinförseelse, även om de mot bakgrund av en dom av EU-domstolen anser att denna rättspraxis strider mot artikel 2 FEU, artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 4[.3] FEU, jämförda med artikel 325.1 FEUF, med tillämpning av kommissionens beslut 2006/928/EG, med hänvisning till artikel 49[.1] sista meningen i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som i den aktuella situationen i det nationella målet?

⁽¹⁾ Konventionen som utarbetats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT C 316, 1995, s. 49).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 av den 5 juli 2017 du 5 juillet 2017 om bekämpande genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägeri som riktar sig mot unionens finansiella intressen (EUT L 198, 2017, s. 29).

⁽³⁾ Europaparlamentets och Rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggtreprenader, varor och tjänster (EUT L 134, 2004, s. 114).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslut av den 13 december 2006 om inrättande av en mekanism för samarbete och kontroll av Rumäniens framsteg vid uppfyllandet av de särskilda riktmärkena för reformen av rättsväsendet och kampen mot korruption (EUT L 354, 2006, s. 56).